

CAMILLE'ga PARIISIS

"Mulle meeldib kõik, mis on veider," ütleb näitleja ja produtsent, seriaalist "Emily Pariisis" tuntud **Camille Razat**, keda saab sel kevadel näha inspireerivas tõsieluloos, filmis "Imelapsed".

TEKST KRISTI PÄRN-VALDOJA FOTOD VIRGINIA BETTOJA, VALENTIN LECRON, STEPHANIE BRANCHU, VALENTIN LE CRON/ NETFLIX, UNIFRANCE JA VIDA PRESS

Camille Razat, kellega kohtume jaanuarikuises Pariisis, on üks tegus, kirglik ja väga söakas daam. Ime- armas ja sõbralik, ent samas ka otsekohene ning ikka selline, kes ütleb, mida mõtleb, isegi kui see ei kõla kõige siivsamt. Veedame Camille'ga mõnusa pooltunni, rääkides tema uuest filmist, niisama maast ja ilmast ning sellest ilma- kuulsast seriaalist muidugi ka.

FRÉDÉRIC JA VALENTIN POTIER' FILMIS

"Imelapsed" (Prodigieuses) kehastuvad Camille Razat ning Mélanie Robert kaksikõdedeks Claire'iks ja Jeanne'iks, kelle ühine kirg on klaver. Nad saavad sisse mainekasse Karlsruhe konservatooriumisse, ent avastavad peagi, et põevad tõsist

Film "Imelapsed" põhineb tõestisündinud lool, pianistidest kaksikõdede Audrey ja Diane Pleyneri elul.

Koos Lily Collinsiga sarja "Emily Pariisis" neljandas hooajas.

haigust, mille tagajärjel kaotavad aeglaselt oma käte taju. Ent Claire ja Jeanne pole allaandjad, vaid võitlevad, et saada paremaks kui varem, ning leiutavad erilise mooduse, kuidas haigusele vaatamata klaverimänguga edasi tegeleda. Liigutav ja väga inspireeriv film, mis põhineb õdede Audrey ning Diane Pleyneri elul ja milles mõlemad näitlejad – nii Camille kui ka Mélanie – teevad suurepäraseid rollid.

Õnnitlused sulle, Camille! "Imelapsed" on võrratu film ja teed seal sama võrratu rolli. Kui palju sa enne võtteid klaverimänguga kokku olid puutunud?

Ma polnud elu sees klaverit puudutanudki. Ja kui nüüd täiesti aus olla, polnud ma kunagi ka kuigi palju klassikalist muusikat kuulanud. Nii et mind ootas ees väga-vega palju tööd, kui stsenaariumi kätte sain ja rolli vastu võtsin.

Filmis "Imelapsed" kehastuvad Camille Razat ja Mélanie Robert kaksikõdedeks Claire'iks ning Jeanne'iks, kelle ühine kirk on klaver.

Camille filmis "Imelapsed".

Koos Franck Dubosciga filmis "Imelapsed".

Mis tüüpi muusikat sa ise siis kuulad?

Rokki, ikka rokki! Või noh, tegelikult ma kuulan igasugu muusikat ja mõnikord panen nüüd, kirjutades või lugedes ka klassika taustaks mängima, ent mu süda kuulub ikka eelkõige rokile.

Audrey ja Diane Pleyneti lugu on väga eriline – kui palju sa neist varem teadsid?

Mitte midagi ei teadnud. Ja nüüd tunnen sellepärast isegi natuke piinlikkust. Et kuidas siis nii, sest tegelikult on nad üpris kuulsad. Kuigi jah, siin Prantsusmaalgi on neist üsna vähesed inimesed midagi kuulnud. Ent enne võtete algust vaatasin õdedest televisiooni jaoks valminud dokumentaalfilmi, mille tegi üpris tuntud Prantsuse režissöör, see andis väga palju infot juurde.

Ma tean, et sa kohtusid nendega enne võtete algust – kas Audrey ja Diane olid ka elevil sellest, et nende lugu suurele ekraanile jõuab?

Kohtusime kaks nädalat enne võtete algust, varem polnud see eri põhjustel paraku võimalik. Ausalt öeldes olime alguses kõik natuke närvis. Mélanie ja mina soovisime nii väga, et me neile meeldiksime, ning õed omakorda tahtsid meile meeldida. Nii et õhus võis tunda veidi pinget, aga sellist nunnut pinget, kui nõnda sobib öelda. Sõime kõik neljakesi koos lõunat ja nad rääkisid meile väga isiklikke lugusid, ilma et me isegi oleksime küsinud. Nii et kokkuvõttes oli see äärmiselt tore ja südamlik kohtumine. Audrey ja Diane on väga erilised inimesed. Ma ei oska seda sõnadesse panna, aga nad pole üldse sellised nagu teised, vaid täiesti omamoodi. Heas mõttes loomulikult.

Milline su suhe klaverimänguga nüüd on?

Heaks pianistiks ma muidugi ei saanud. Ja tervet lugu klaveril maha mängida ei suudaks, ent mõned noodid, väikese viisijupi klimberdan ära küll. Me harjutasime professionaalse klaveriõpetajaga ikka väga palju. Ja mitte lihtsalt klaverimängu, siia

Camille Camille'na sarja "Emily Pariisis" neljandas hooajas.

lisandus ju see Audrey ja Diane väljamõeldud tehnika, et käed peavad puudutama klahve nagu udusuled. Nende käed oleksid nagu klaasist, päriselt ka. Isegi käesurumine on õdede jaoks liiga palju. Selle tehnika õppimine oli väga eriline ja palju keerulisem kui lihtsalt klaverimäng. Mitte et ma kurdaks, vastupidi – uute asjade õppimist ma just näitlejatöö juures kõige rohkem armastangi.

Sinu kuulsaim roll on muidugi Camille sarjas "Emily Pariisis". Kuidas see sari su elu muutis?

Väga palju. No näiteks ei saa ma enam igal pool alasti ujumas käia, hahhaa. Tegelikult ka, mulle meeldib alasti ujuda. Aga kui tõsiselt rääkida, siis kõige rohkem muutis selles mõttes, et mind tuntakse nüüd igal pool ära. Enamasti on inimesed,

Teemal, kuidas mood läbi aastatuhandete muutunud on, võiksin ma lõpmatuseni arutleda. KUI SUURT ROLLI ON RIIDED MÄNGINUD naiste emantsipatsioonis! Andnud neile juurde võimu või vastupidi, seda kahandanud.

"Vanasti ümbritses näitlejaid mingi teatud salapära ja müstika, seda pole enam ammu," ütleb Camille. "Inimesed tahavad olla oma iidolitele lähedal, teada saada, mida nad söövad ja selga panevad ning kus sporti teevad."

kes tulevad ütlema, et oi, ma nägin sind ju seal sarjas, või pilti ja autogrammi küsima, väga tore-dad. Ja ma tunnen siiralt heameelt, et olen nende ellu rõõmu toonud. Aga vahel... No ütleme otse välja, et mõnikord võivad fännid olla väga tüütud. Näiteks istun restoranis ja pean sõbraga olulist vestlust, ja siis keegi lihtsalt kargab ligi, et õu, kuule, teeme pilti. Ja teevad seda üsna ebaviisa-kalt. Aga ma ei taha mingil juhul mõjuda vingu-viulina, nii et keskendugem siiski positiivsele! Annan endale täiesti aru, et kuulsus ja fännid käivad näitlejatööga kaasas, nii et virisemine tun-dub silmakirjalik. Selge, et kui inimesed on sind kinolinal või telekast näinud, tahavad nad vahel tulla tere ütlema, selles ei ole midagi halba. Ja ma leian, et minu kohus on neile midagi nii-öelda vastu anda. Nii et pole mõtet hädaldada, seda enam, et suur osa inimestest käitub siiski väga lugupidavalt ja viisakalt.

Kas sa intervjuude andmisse suhtud samamoodi?

Jah, tuleb aru saada, et tänapäeval käib see näitlejatöö juurde. Ja ma eelistan alati rääkida päris inimes-tega, selle asemel et lihtsalt oma sotsiaalmeedia kontole mingit pro-mositta üles panna... palun nüüd

vabandust oma keelekasutuse pärast. Vanasti ümbritses näitlejaid mingi teatud salapära ja müstika, seda pole enam ammu. Inimesed taha-vad olla oma iidolitele lähedal, teada saada, mida nad söövad ja selga panevad ning kus sporti tee-vad. Ja kuna filmid ning sarjad vajavad promo, tuleb seda mängu kaasa mängida. Näiteks kui teen sellise väikese filmi nagu “Imelapsed”, siis ma päriselt tahan, et inimesed selle üles leiaksid. Sest see on imeilus film, imeilusa sõnumiga, ma räägin sellest väga hea meelega. Teisalt meeldib mulle rääkida ainult nende inimestega, kes päri-selt minuga vestelda soovivad. Olen kohanud ka ajakirjanikke, kes suhtuvad umbes nii, et noh, teeme selle asja siis ära, esitavad lollakaid küsi-musi ja on väga üleolevad. Siis ma käitun mui-dugi nendega samamoodi, hahhaa. Ja vastan igale küsimusele “ei” või “jah” või “ma ei tea”, hahhaa.

Mainisid sotsiaalmeediat, sul on Instagramis 1,4 miljonit jälgijat – kuidas sa oma kontot haldad? On sul mingi “süs-teem”, et mida ja kui palju jagada ning postitada?

Ma ei ole Instagrami asjades üldse osav, ammugi mitte

Kas pariislased riietuvad nii nagu Sylvie seriaalis “Emily Pariisis”? NALJA TEEETE VÕI – EI! Aga see on telesari, fiktsioon, kus kõik peabki olema üle võlli. Ja nägema välja natuke liiga ilus, et seda oleks huvitav vaadata.

2022. aastal amfAR galal Cannes'is.

Sarja “Emily Pariisis” neljanda hooaja esilinastusel Roomas.

järjekindel. Postitan peamiselt oma tööga seonduvaid asju, aga sotsiaalmeedia ei ole mulle liiga oluline. Ma ei oska teha reel’i, ma ei tea mitte midagi Tik-Tokist ja see ka ei huvita mind absoluutselt, hahhaa. Ei, mul pole mitte midagi sotsiaalmeedia vastu nii üldises plaanis. Sellega saab palju head ära teha, samuti on see suurepärane viis andmaks maailmale päris infot, selle asemel, et lasta kõmupressil kirjutada, mida nemad tahavad. Lihtsalt mind see instagrammindus liiga palju ei huvita.

Ma vaatasin ka su Instagrami kontot ja sul on seal palju moega seonduvaid postitusi. Tundub, et mood ei jäta sind vist küll ükskõikseks.

Ma jumaldan moodi. Tean, et paljude meelest on riietest rääkimine kuidagi kerglane ja tobe, aga ma pole sellega absoluutselt nõus. See, kuidas me riietume, millise mulje oma rõivavalikuga endast teistele jätame, mängib elus väga suurt rolli. Eriti kui kohtud kellegagi esmakordselt, sest esimene mulje on äärmiselt oluline. Ja mind huvitab tohutult moeajalugu. Teemal, kuidas mood läbi aastatuhandete muutunud on, võiksin ma lõpmatuse ni arutleda. Kui suurt rolli on riided mänginud naiste emantsipatsioonis! Andnud neile juurde võimu või vastupidi, seda kahandanud. Kui natukenegi moeajalukku süveneda, saab aru, et riided pole kunagi lihtsalt riided. Ja kuidas see kõik arenenud on! Alguses olid korsetid ning isegi voorusevööd, aga vaata, kuhu me nüüd oleme jõudnud! Kui palju lihtsam on meie elu retuusides ja lohvakates kampsunites.

On sul moes ka oma lemmikajastu?
1920ndad vist. Mulle meeldib selle ajastu elegants ja glamuur ning see, et kõik oli tollal natuke veider ja üle võlli. Ja ma armastan kõike, mis on natuke veider. Veel meeldivad 70ndad, eriti tolle ajastu teksad ja Jane Birkin vaib. Tänapäevast rääkides imetlen ma väga Billie Eilishi stiili. Et ta võib kanda *fucking* pidulikku kleiti, kui tahab, aga järgmisel päeval uppuda á la vanaisa ülikonda. See on nii pööraselt lahe! Ja suurepärane sõnum noortele tüdrukutele – et sa ei pea olema kogu aeg seksikas ja *push up* rinnahoidjas.

Ma mäletan, et kui Eilish ühes oma “vanaisa

Koos Lucas Bravoga sarja “Emily Pariisis” neljandas hooajas.

Koos Camille Japyga sarja “Emily Pariisis” neljandas hooajas.

ülikondadest” kusagile auhinnagalale ilmus, võttis Eestis üks üsna tuntud mees sõna, öeldes umbes nõnda, et kas nüüd oleme igaveseks kaotanud naiselikkuse...

Oojaa, seda tuleb vahel siingi ette. Ma päriselt ei suuda uskuda, et aastal 2025 teevad mehed seliseid märkusi ja eeldavad, et kõik naised peavad kandma lõhikuga seelikuid, dekolteed ning kõrgeid kontsi. Tähendab, nad VÕIVAD seda teha, kui soovivad. Aga nad EI PEA, lihtsalt selleks, et kusagil mingile suvalisele tüübile meeldida. Ah, see ajab mind närvi!

Sa ise teed koostööd kašmiiribrändi Éric Bompardiga, millega nad sind ära võlusid?

Esiteks sellega, et nad on üks väheseid firmasid Prantsusmaal, kes ei kuulu kuhugi suurde gruppi. Tegemist on täiesti iseseisva perefirmaga ja juba sellepärast suhtun neisse suure austuse ning lugupidamisega. Ja Éric Bompardi kašmiir on parim tervel Prantsusmaal. Punkt. Teiseks polnud ma nende jaoks mitte lihtsalt modell, vaid reklaamvideod filmisime koostöös minu produktsioonifirmaga Tazar. Selle nimi on siis minu perekonnanimi tagurpidi, eks. Nad põhimõtteliselt palkasid mu kampaania kunstiliseks juhiks ja andsid mulle selle tegemiseks täiesti vabad käed, usaldasid mu maitset. See on väga suur asi. Lisaks jagame me samu põhimõtteid – jääda

Koos Ashley Parki, Lily Collinsi ja Philippine Leroy-Beaulieu’ga “Emily Pariisis” neljanda hooaja esitlusel.

Seriaali "Emily Pariisis" kolmanda hooaja esilinastusel.

Camille ja loo autor Pariisis. "Ma ei oska teha reel'i ega tea mitte midagi Tik-Tokist, aga see ka ei huvita mind absoluutselt," ütleb Camille. "Küll aga oskan ma teha selfisid." Ei saa vastu vaielda!

selleks, kes oleme, ja austada loodust. Nii et kui Eric Bompari esindajad minu poole pöördusid, mõtlesin kohe, et jah, tegemist pole suure kõrgmoebrändiga, aga meil on sarnane maailmavaade ja nad on väga eetiline bränd, nii et muidugi andsin nõusoleku. Ja mis veel väga oluline – selle firma eesotsas on ainult naised!

Millega su produktsiooni-firma veel tegeleb?

Oleme teinud eri keeltes rahvusvahelisi dokumentaale. Näiteks Senegalis filmisime tüdrukut, kes tahab saada professionaalseks rulatajaks, aga kuna ta pärineb moslemi perekonnast, pole see teekond muidugi kerge, nii et ta peab seda tegema salaja. Filmitegijana huvitabki mind eelkõige ühiskond. Eri riigid, nende keeled ja vaatenurgad.

"Emily Pariisis" sarja juurde tagasi tulles – kui te alustasite, kas aimasid kohe, et sellest saab nii suur hitt?

Jah ja ei. Alguses ei pidanud "Emily Pariisis" üldse Netflix'i,

vaid ainult Paramounti kanalile minema. See pidi olema nähtav üksnes Ameerikas. Ja siis olime ühtäkki igal pool maailmas, Netflixis! Teisest küljest – kui sarja loojaks on Darren Star, kes teinud sellised seriaalid nagu "Seks ja linn", "Melrose Place" ja "Beverly Hills, 90210", siis võis muidugi aimata, et mingit mõju "Emily Pariisis" popkultuurile kindlasti avaldama hakkab. Aga nii suurt edu me siiski ei oodanud. Isegi Lily Collins oli väga hämmeldunud.

Mis seal salata, sari on saanud ka kriitikat. Et päris pariislased ikka nii ei istu ega astu ja igapäevaselt nõnda uhkelt riides ei käi... Sina elad Pariisis, räägi meile nüüd, kuidas siis asjad tegelikult on.

Ma pole ka päris pariislane tegelikult, sündisin Lõuna-Prantsusmaal, hahhaa. Kuigi jah, olen nüüdseks elanud Pariisis päris kaua. Ja ma ütlen nii: Darren Star on ise New Yorgist, aga kas "Seks ja linn" peegeldab New Yorgi tegelikku elu? Muidugi mitte! Ja muidugi ei ole ka "Emily

Pariisis" kuskilt otsast perfektne Pariisi portree ega püüagi portreteerida pariislasi või Prantsuse kultuuri nõnda, nagu see tegelikult on. Sari näitab meie linna ja riiki ameeriklase vaatenurgast. Inimese, kes ei tea Prantsusmaast ega sealsetest tavadest midagi ega saa neist aru, aga just see teebki sarja värvikaks ning naljakaks. Kas pariislased riietuvad nii nagu Sylvie? Nalja teete või – ei! Aga see on telesari, fiktsioon, kus kõik peabki olema üle võlli. Ja nägema välja natuke liiga ilus, et seda oleks huvitav vaadata. "Emily Pariisis" on pretensioonitu ja kerge šõu ning nõnda seda peakski võtma.

Kristin Scott Thomas ütles kunagi ühes intervjuus, et prantsuse naised suitsetavad nagu korstnad ega kammi kunagi oma juukseid. On see tõsi?

Ta on inglane, eks?

Jah, kuigi elas ja elab vist aeg-ajalt siiani Prantsusmaal.

Noh. Ma võiksin nüüd üht ja teist öelda ka inglase kohta, eks.

Lase tulla!

Hahhaa, ei! Ma ei tahaks mingil juhul Kristin Scott Thomasega tüli norima hakata. Ja kui sada protsenti aus olla, siis ega ta midagi otsest valesti ei öelnudki. Ma suitsetan tõesti nagu korsten – tegelikult ma tahaks praegu ka õudselt sigaretti, aga siin ju ei tohi, hahhaa. (Intervjuu toimub noobli Sofitel hotelli sviidis – KPV.) Ja juukseid kammin ka harva. Mulle meeldib, kui padi öösel mu soenguga tegeleb. Ja kohe päris kindlasti pole ma ainus pariislane, kes nõnda mõtleb ja ütleb. Nii et mis siin salata – tegelikult ei öelnud ta MIDAGI valesti. Aga kui jutt juba juuste peale läks, siis kasutasin juhust ja soovitasin firmat Authentic Beauty Concept. Jah, ma teen nendega koostööd, aga võin käsi südamel öelda, et kasutasin Authentic Beauty Concepti tooteid ammu enne seda, kui nad mind enda reklaamnäoks palkasid. Nende juuksehooldusvahendid, eriti kuivšampoon, on lihtsalt imelised. Sa pead neid proovima!

Saab tehtud. Aga ütle lõpetuseks, millest sa lapsena unistasid.

Oi, kõigest! Ma tahtsin olla stilist ja moedisainer ning siis hoopis arhitekt. Ja nüüd võin öelda, et ma olengi kõike seda. Sest näitlejana saan kehas-tuda väga erinevateks inimesteks, kui vaid ainult ise seda soovin. **👗**

Film "Imelapsed" linastub praegu kinodes.

Maailmakuulus disainerbränd nüüd meie kauplustes. Tutvu valikuga normanoptika.ee

norman
optika